

Prenumerata.

Rocznie rs. 9, półrocznie rs. 4 kop. 50, kwartalnie rs. 2 kop. 25 miesięcznie kop. 75.

Za odnośnienie do domu dopłaca się kop. 5.

Na prowincji i w Cesarstwie: koszt przesyłki pocztowej podane są w nagłówku numeru porannego.

Za granicą (z przesyłką jednorazową) miesięcznie rs. 1 k. 50.

Oddzielna przedpłata na jedno tylko wydanie Kurjera przyjmowaną być nie może.

Numer pojedynczy wieczorny kop. 5; poranny w dniu powszednim k. 3, w niedziele i święta k. 5.

KURJER WARSZAWSKI.

Wychodzi i rozsyla się dwa razy dziennie na Warszawę i na prowincję. W niedziele i święta uroczyste wychodzi tylko rano, w poniedziałki i dni poświęcone tylko wieczorem.

ROK SZESZĆDZIESIĄTY PIĄTY.

Ogłoszenia i prenumeratę przyjmuje kantur Kurjera Warszawskiego codziennie od godziny 8-ej rano do 8-ej wieczorem. w niedziele i święta od godziny 10-ej rano do 1-ej w południe.

Ogłoszenia.

Reklamy: za jeden wiersz garmontowy albo jego miejsce pierwszy raz 25 kop., za każdy następny raz 20 kop.

Nekrologja: za jeden wiersz 15 kop.

Zwyczajne ogłoszenia: za jeden wiersz petitowy albo jego miejsce pierwszy raz 10 kop., każdy następny raz 8 kop.

Małe ogłoszenia: za jeden wiersz pierwszy raz 2 kop., każdy następny raz 1 1/2 kop.

Ogłoszenia do Kurjera Warszawskiego przyjmuje także Biuro ogłoszeń Rajchmana i Frenclera ulica Senatorska 18.

Przypadająca w niedzielę pamiątka św. Wincentego à Paulo obchodzona będzie nabożeństwem odjustowem:

w dniu 19-ym b. m., to jest w niedzielę, w kościele św. Krzyża, w sobotę zaś odbędzie się pierwsze nieszpory;

w dniu 22-im, t. j. w przyszłą środę, w kaplicy św. Kazimierza (na Tamce) i

w dniu 26-ym, t. j. w niedzielę, oktawa rzecznej uroczystości w kościółku Dzieciątka Jezus.

Przegląd polityczny.

W przedstawionych parlamentowi angielskiemu aktach, dotyczących ewakuacji Dongoli, znajduje się raport jen. Wolseleya, który nakreśla obraz trosk i trudów, czekających jeszcze Anglję w Egipcie. Lord Wolseley powiada:

Egiptu nie możecie opuścić jeszcze przez wiele, wiele lat... Przez politykę odwrotu musi mahdi ciągle w siłę wzrastać. Będziecie musieli ciągle załogi powiększać, a będą one żyły ciągle pod hańbą tą, że zagrożone są przez mahdiego. Ostatecznie będziecie musieli pokonać go dla utrzymania swojego stanowiska w Egipcie.

Lord Wolseley w tym kierunku usiłuje teraz osobiście rząd przekonać.

Wszelkie decyzje w sprawie egipskiej były odroczone aż do jego przybycia. Obecnie dopiero sir Drummond Wolf będzie mógł wyruszyć nad Nil. Od postanowień, jakie wypłyną z narad toczonych w obecności lorda Wolseleya, zależeć będzie, czy sir Wolf uda się wprawie do Konstantynopola i jakie przedstawi propozycje sułtanowi co do udziału jego w wytopieniu mahdiego.

W toku rozpraw budżetowych, a mianowicie podczas obrad nad podatkami bezpośrednimi, izba francuska w dniu 10-ym b. m. była znowu widownią scen burzliwych, wywołanych krytyką polityki finansowej rządu republikańskiego.

Baron Mackau, bonapartysta, wystąpił z zarzutem, że ministerja republikańskie pomnażają ustawicznie wydatki. Opozycja zgodziła się wprawdzie na pewne podwyższenie wydatków, zawsze jednak sprzeciwiała się rozrzutności, gdy rząd wymagał niezmiernych wydatków na szkoły, na Tonkin i na to, ażeby wspierać i wynagradzać rokocze. Lockroy woła na to: Rokozem był dzień 2-go grudnia Madier de Montjan: Republikanie musieli zbrodnią 2-go grudnia przypłacić dwudziestoletniem wygnaniem. Prezes izby wzywa barona Mackau, ażeby odwołał swoje wyrażenie, nie wolno bowiem piętnować obrońców prawa mianem rokoczan.

Prezes wzywa deputowanego Mackau do porządku i oświadcza, że sprawa ta powinna być uważana za zalatwioną. Mackau: Obowiązek opozycji został spełniony, a obecnie kraj sądzić będzie. Madier de Montjan: Trzydzieści pięć lat minęło od chwili złamania

wiary zaprzysiężonej, od chwili, w której jeden człowiek obalił wszelkie prawa, doprowadził do rozlewu krwi, a obrońców prawa skazał na wygnanie, a dziś znajdują się ludzie, którzy chcą apoteozować wiarołomstwo, cfiary tego czynu znieważając oszczerstwem. (Okłaski z lewicy). Skoro tylko Francja uwolniła się od potrzeby obrony kraju przeciw wrogowi zewnętrznemu, za pierwszy swój obowiązek poczytała wydać wyrok na winnych. Opinia publiczna wydała ten wyrok i zawsze, ilekroć będzie o tem mowa, potrafi naród napiętnować zbrodnię. Baron Dufour: Dzień 2-gi grudnia został jednak uznany przez głosowanie całego narodu francuskiego. Jolibois: Według deputowanego Madier, powinniśmy tę kartę z dziejów naszych ojczystych wydrzeć, a jednak twierdzić nie można, że nie było wyroku opinii, gdy siedm milionów głosów rozstrzygało. Le-comte woła, że to bezcelność, wskutek czego Jolibois rzuca mu w oczy bardzo dosadną obelgę i zostaje wezwany do porządku dziennego.

Nakoniec, zabierając ponownie głos, mówi: Protestuję przeciw piętnowaniu d. 2-go grudnia zbrodnią, bo cały naród go uznał! Gambetta powiedział raz, że w państwach o systemie demokratycznym uchwała ludowa zastępuje prawo boskie, ale republika nigdy nie żądała uchwały ludowej. Otóż w dniu, w którym otrzyma takie zatwierdzenie, nie znajduję się w obozie opozycyjnym. Nie skorzystano jednak z dogodnej sposobności. Tak! należy odwołać się do ludu, czy chce republiki, a dopóki nie przyjdzie do tego, cesarstwo ma prawo twierdzić, że powstało z woli narodu.

Lockroy: Nie pojmuję, jak można bronić instytucji, która potępilo zgromadzenie narodowe, która sfalszowała głosowanie powszechne na swoją korzyść i która nas w końcu zaprowadziła pod Sedan! Prezes izby zabiera głos i oświadcza, że odzywa się obecnie nie w charakterze prezesa, ale jako obywatel francuski i przyłącza się do tych, którzy potępił i napiętnowali dzień drugiego grudnia. Wśród okłasków i wrzawy protestują bonapartyści, ponieważ prezes przekracza swoje atrybucje, ażeby prowadzić politykę wyborczą. Następnie Wilson bierze w obronę politykę finansową rzeczypospolitej, po nim zabrał głos Germain, lecz skutek ogólnego rozdźwięcia, posiedzenie musiało być odroczone.

„JADAM” I „JEW”

SZKIC Z NATURY.

Jakże bo mi w oczach stoją „Jadam” i „Jewa”!

W rodzinnej wiosce mojej, po za sadem, obszerne ciągnie się pastwisko, ogrodzone wkoło. Jednym skrajem dotyka stawu i wpadającego doń strumienia, drugim podnosi się falisto, kończąc wzgórzem, na którym, otoczone gęstą tarniną, spokojnie dwie grusze siedzą.

Strumień obrastają olchy. W miarę podnoszenia się gruntu z drzew przechodzą w stan krzewów, rozrzuconych tu i owdzie drobnych kęp zarośli.

Miedzy tarniną a zaroślami długą smugą, przerniętą głębokim, błotnistym rowem, wije się łączka zielona.

Pełno tam zawsze słońca, ptaków, motyli! Pełno much i wszelakiego owadu mce wielka!

A co kwiatów! Wśród trawy polzają przy ziemi lasy całe macierzanki i rochodnik. Przed nimi strzelają w górę delikatne, różowe smółki, niebieskie dzwonki i cykorje, żółte, jasne plamy jaskrów.

Rzekłbyś tęcza niebieska opadła, niebo rzucając dla ziemi.

Wszystko tam żyje weoło, a rośnie bogato! Zaledwie że z wiosny tarnina zakwitnie, śniegiem kwiatów pokrywając miejsca niedawno zaspane białe, alisci tysiące barw kładzie się na tym kawałku poczciwej ziemi naszej, tysiące woni wypełnia po nad nim powietrze.

Okruszynę tę globu poprawnie zwano „pastewnikiem”, z kiepska zaś po węgiersku „pasternikiem”. Szpital to był i cmentarzyko dla wszystkiego, co chorobą lub wiekiem gnębione, czy to w stajni, czy w oborze dworskiej, bezużytecznie zajmowało miejsce.

— Jaśnie panie, Łyska z fornalki zolzuje—recytował przy wieczornym raporcie ekonom Pafka ojcu mojemu.

— Na pastewnik z nią—decydował ojciec.

— Jochymek, Łyska na „pasternik”—powtarzał Pafka stróżowi i po chwili Łyska dostawała się między olchy, macierzankę, motyle i muchy.

Łyska jednak i podobne jej, zolzujące lub zapadłe chwilowo na zdrowiu osobniki, gosćmi były tylko pastewnika i jakkolwiek z bólem serca, porzucać przeciw musiały ów „raiczek na mały stoliczek”, porzucać słońce, powietrze i kwiaty a wracać pod bat, wędzidło lub jarzmo.

Inaczej się rzecz miała z parą wiekowych już bardzo weteranów końskiego rodu „Jadamem” i „Jewą”. Te gospodarzyły tam, a jednocześnie z kwiatem tarniny pojawiając się, z małemi przerwaniami, do późnej jesieni nie opuszczały go.

Podanie niesie, jakoby para nasza wcale odmiennych przed laty używała imion. Imiona te były po-każne, arystokratyczne. Jadam pierwotnie zwał się „Osmanem”, „Zulejką” zwała się Jewa.

Dopiero w epoce przejścia ich na chleb łaskawy, Jochymek stróż, miejscowy esprit fort, prowadząc raz Osmana i Zulejkę na „pasternik”, wspominał o raj i pierwszych jego mieszkańcach.

Porównanie to niezmiernie mu się podobało! Jakoż bo oczywista widział analogję między „pasternikiem” a rajem, końmi a pracjów parą, aobą

a aniołem stróżem, wreszcie kijem, który niósł w rękę, a ognistym mieczem tego ostatniego.

Otwierając wrota i napędzając konie do środka, podniósł kij w górę i donośnym krzyknął głosem: — Jadam... Jewa... marsz do rajulu!..

Koncept Jochymka miał świadków i ogólne zyskał uznanie. Imiona „Jadam” i „Jewa” przyjęły się raz na zawsze, a przyjęły tak, iż do dzisiaj najstarsza para emerytów, uwijających się po pastewniku, stale „Jadamem” zwie się i „Jewą”.

Nie przypominam sobie pastewnika bez Jadama; Jewa przybyła tam później i wiernie dotrzymywała placu pierwszemu. Konie te dwa, to: „on” i „ona” we wszelakim ich znaczeniu, a jako bez powietrza, żyć bez siebie nie mogły.

Jadam był kiedyś siwym, Jewa ongi kasztanką. Z wiekiem jednak on zciemniał, ona wyrudziła, a z maścią ich i sam Mchort ładu by nie doszcdł. Najczęściej były koloru much, których moc wielką dźwigały na grzbiatach.

Obydwa stare bardzo; Jadam liczył lat 30, Jewa 25. Obydwa siępe zupełnie; obydwana nogach, sby pałaki pracą powyginanych; obydwana chude, skóra i kości! Obydwa stawały tam godzinami na słońcu! Łbami zwrócone do siebie, z uchem niedbałym na wolę wiatrów puszczone, z obwisłą wargą damały poważnie, a roje much brzęczały im nad głowami, a setki im kwiatów kwitło pod nogami.

Karykatara to była życia, ujęta w ramy najpiękniejszych stworów przyrody!

Po nad tem wszystkim niespożyte słońce pełnemi garściami rzucało smugi i ciepła i światła, grząc młode i stare, zdrowe i chore, przyswiecając jednako śmierci i życiu, piękna i brzydości!

O odbyciu przed kilkoma dniami związku anarchistów w Brukselli donoszą następujące bliższe szczegóły. Policja przedsiębrała rewizję w ulicy Notre Seigneur, domu nr 35, poszukując dwóch skazanych za włóczęgostwo francuzów. Przy tej sposobności ujęto i uwieziono dwóch innych francuzów, Fureta i Montaut, zwanego Dupontem, tudzież rosjanina Jaffé. Drugi rosjanin Reiffer uszedł i jest obecnie przez władze belgijskie ściganym. Policja dowiedziela się, że w ubiegłym poniedziałku anarchistów w rzeczonym domu zamierzają odbyć nadzwyczajne zgromadzenie. Obstawiała przeto dom i pochwyciła przed nim 17 inidwiduów, podczas gdy wewnątrz znajdowało się już piętnaście osób. Z tej liczby aresztowano Fureta, Montaut i Jaffé, wszyscy inni zaś zostali wypuszczeni na wolną stopę, jako poddani belgijscy. Zabrano papiery i broń, złożoną z rewolwerów, sztyletów, nabożów dynamitowych i t. d. Prowadzone w tajemnicy śledztwo przybiera wielkie rozmiary. Podobno chodziło tu o zbrodnię polityczną pierwszorzędnej wagi.

Er. Z.

Wystawa.

XIX. Jubilerstwo, zegarmistrzostwo, grawerstwo, guzikarstwo, galanterja.

Prawdą jest, że jubilerstwo nie jest u nas rzeczywiście rzemiosłem. Większość rzeczy jubilerskich piękniejszych, sprzedawanych w naszych magazynach, jest wyrobu zagranicznego, niemniej jednak spodziewaliśmy się większego współdziałania w wystawie panów fabrykantów wyrobów złotych i srebrnych. Tymczasem dwóch tylko z nich przybyć raczyło i to tak późno, że nawet dodatkiem do katalogu objęci nie zostali. Są to pp. Grodzicki i Wiediger.

Wystawcy ci przedstawili zresztą bardzo udatne rzeczy drobne bieżącego handlu, pierścionki, portemonbeur, bransoletki pamiątkowesrebrne itp. drobiazgi, a obok tego bardzo niewiele również drobnych przedmiotów złotych wcale udatnych. Poważniejszej jednak pracy nie widać. Prawda, że drogocennność materiału tłumaczy w pewnej części tę wstrzemięźliwość od występu publicznego.

Inna przyczyna sprawia, że do popisu wystawowego nie stają zegarmistrze. Tu w istocie nie ma nic do pokazania. Zegar lub zegarek sprowadza się z zagranicy w całości lub też sprowadzają się jego części, które następnie składają się na miejscu. Sztuka więc polega na składaniu i reparacji, czyli dopasowywaniu części nowych na miejsce zużytych starych.

Tem też większą sztukę pokazał p. I. Woroniecki, przedstawiając zegar-regulator szafkowy, zrobiony całkowicie w jego zakładzie zegarmistrzowskim.

Regulator ów jest ręczny, to jest nakręca się raz na rok i automatycznie ostrzeża, że czas nakręcania go już nadszedł. Posiada system kółek potrzebnych przy zmianie 12-godzinnego cyferblatu na 24-godzinnny, jak tego moda chwilowo wymagać się zdaje. Umieszczony w bardzo eleganckiej szafce de-

bowej rzeźbionej, emblematami czasu zdobnej — zyskał też swemu twórcy wielkie uznanie. Obok wykończonych i będącego w ruchu zegaru, wystawione zostały części w dwóch fazach fabrykacji przygotowane do dwóch w robotcie będących podobnych zegarów. Dowodzą one, że przedmiot wystawiony jeżeli jest pierwszym okazem tego rodzaju robót, nie jest ostatnim i że wystawca fabrykację tę wprowadziwszy, takową utrzymać zamierza.

Grawerstwo i pieczętarstwo — jak na swój skromny zakres — wcale dobrze się na wystawie przedstawiło. Pp. Jan Siwoń, Otto Reising, Kaliciński wystawili rzeźby rysowniczo-grawerskie, monogramy, wzory i t. p. bardzo gustownie i pięknie narysowane.

P. Kropiwnicki, oprócz rysunków monogramowych, dał wyroby pieczętarskie bardzo piękne, a między innymi wcale przyzwoity medal pamiątkowy wystawy, wykonany czysto i poprawnie, pomimo więcej skomplikowanego rysunku. Obok tego widać też odbicia i oryginały sztane do wybijania medali na pamiątkę chrztu i t. p.

Widzieliśmy też medal pamiątkowy wybijany na miejscu na wystawie, prostszy od poprzedniego co do rysunku — p. Dutkiewicza.

Wreszcie medal urzędowy przez panią Draszową sprzedawany, medaljowany, o ile slyszyliśmy przez znanego medaljera warszawskiego p. Wasniewskiego, nie pozostawia nic do życzenia.

Taż pani Draszowa jest wystawczynią fałszywych brylantów i ich oprawy. Są to przedmioty bardzo ładne lecz nie mogą być przedmiotem ani szerszego przemysłu, ani większego handlu.

Z rządu pieczętarzy i grawerów pozostawiliśmy na sam koniec p. Münchheimera, który przedstawił wspaniałe monogramy metalowe, a obok nich wzory guzików metalowych z herbami, literami, emblematami i monogramami rozmaitego rodzaju. Bogactwo tych wzorów usprawiedliwione jest dawnym istnieniem fabryki, która w tym samym kierunku pracuje od lat blisko siedemdziesięciu.

Jeżeli do pieczętarstwa liczą się stemple kancelarskie, to mamy ich tutaj dwa komplety najrozmaitszych. Jedne z fabryki p. Münchheimera, drugie p. Suchowieckiego. Wyrobione bardzo elegancko, dają one odcisk bardzo czysty nawet przy skomplikowanym rysunku, jakim jest portret Mickiewicza lub Mierzwinskiego.

Stemple tego rodzaju i pieczętka jeszcze do bardzo niedawnego czasu sprowadzać musiano z zagranicy, a później z fabryki w Petersburgu istniejącej.

Ponieważ same wyroby pozlotnicze działu stanowić nie mogą, tembardziej, że jedna tylko firma poważniej z nimi wystąpiła — przycepiamy je tutaj może właściwiej niż do działu budowlanego, w którym je stawia katalog.

Wspomniana firma jest zakład pozlotniczy p. Matulewicza. Przedstawił on ramę do obrazu procesyjnego bardzo piękną, dalej ramę do lustra z konsolą i wreszcie projekt ołtarza, prawdziwe dzieło sztuki. Kompozycja odpowiada wszelkim wymaganiom, a sama robota pozlotnicza niezmiernie przytem trudna, wykonana bez zarzutu. Jak slysze-

lśmy, zakład to od niedawna istniejący, tembardziej przeto zasługuje na uznanie.

Listwy do ram złożone całe, jak również w rozmaite desenie, a przy nich i zupełnie czarne przedstawiała fabryka p. Bolesława Różyckiego, bardzo godne uwagi jako robota dobra i staranna. Podobne wyroby wystawili bracia Zweyer.

J. Wł.

WIADOMOŚCI BIEŻĄCE

= Wkrótce oddanem będzie pod rozstrząśnięcie jednej z wyższych instytucyj rządowych przedstawienie ministerjum spraw wewnętrznych łącznie z wnioskiem ministerjum finansów i sprawiedliwości o zaprowadzenie marek stemplowych w miejsce opłat pieniężnych w instytucjach sądów pokoju.

= Z *Praw. wiest.* dowiadujemy się, iż podział ciężkich robót na roboty w kopalniach, twierdzach i w zakładach fabrycznych zastąpiono przez podział na siedm stopni: 1) dożywotnie ciężkie roboty, 2) ciężkie roboty od 15—20 lat, 3) od 12—15 lat, 4) od 10—12 lat, 5) od 8—10 lat, 6) od 6—8 lat i 7) od 4—6 lat. Skazani 2-ej i 3-ej kategorii nie będą przeznaczani do robót w kopalniach, ponieważ te, jako najcięższe, będą stosowane tylko do skazanych 1-ej kategorii.

= Do rozstrząśnięcia jednego z wyższych zarządów państwowych oddaną zostanie kwestja zniżania w jednej instytucji wszystkich dostaw gospodarczych dla różnych władz rządowych. Środek ten ma na celu usunięcie wad dotychczasowego systemu dostaw.

= Z powodu dokonywanych odnowień w szpitalu Dzieciątka Jezus, do zakładu tego przyjmowani są jedynie chorzy z cierpieniami groźnymi i potrzebujący szybkiej pomocy. Instytut położniczy, istniejący przy tym szpitalu, ze względu na przeprowadzane w nim gruntowne odnowienie, zamknięty został od dnia 13-go b. m. do czasu ukończenia robót.

= Wydział tutejszy sądu okręgowego wyjechał już do Włocławka dla osądzenia tamże kilkunastu spraw karnych.

= Dotychczasowa liczba latarni jest obecnie zdwabjana w alejach Jerolimskich od Nowego Świata do Solca.

= Tutejsze pensje żeńskie prywatne przyjmują już zapisy uczniowie na przyszły rok szkolny.

= Pojutrze dnia 18-go b. m. w mieszkaniu starszego odbędzie się sesja wyborcza zgromadzenia rymarzy.

= Dnia 31-go b. m., o godzinie 9-ej wieczór, odbędzie się w zimowym lokalu Towarzystwa wioślarskiego posiedzenie delegacji wyborczej.

= Dziś, o godz. 5 ej po południu, odbędzie się akt poświęcenia lokalu nowo utworzonej szkoły rzemieślniczej dla kobiet, w domu po dawnej poczcie na rogu Krakowskiego-Przedmieścia i ulicy Trębackiej.

Niewyczerpane, ograniczeń nie zna; darów nie mierzy łaską, przywilejem; starczy dla wszystkich, toż sieje niemi na prawo i lewo, zawsze i wszędzie!

Koniska tymczasem dumiała z dumiała!.. Była to ich południowa siostra.

Muchy, ośmielone nieruchomością rajskiej pary, opuszczały się niżej a niżej, zwolna obsiadając oczy, uszy, obwisłe wargi i snuły się mirjadą po znieczulonych wiekiem starowinach. Spacerowały tak długo, dopóki która holesnem nkleciem nie zbudziła rozkołysanych marzeniami nerwów. Wtedy kłapnięciem wargi lub kiwnięciem łba pozbywały się natężeń. Owady z brzękiem na wszystkie wlatywały strony, a koniska ponownie końskie snuły dumy!

I widział się Jadam, lata temu, dzielnym, pełnym życia i ochoty siwkim, „Osmanem” zwano go wtedy!..

Wspominał chwilę, gdy wesolo biegł na polowanie, młodego unosząc na sobie jeźdźca.

Gdy poraz pierwszy ozwała mu się trąbka myśliwska, nie uląkł się jej wcale, ale czegoś dziwnie rozwesolił; krew w nim zabiła silniej i... zarżał.

Kiedy mu takie przychodziły myśli, wspomnienia. ni specauy, Jedam podnosił łba w górę i nastawiał uszy. Starowina dobywał sił ostatka i utykając, biegł jak niegdyś, a krocie much chmurą wzbijały się nad nim.

Chwilę potem, żalosem rżeniem Jewy oprzymniały, z łbera spuszczoneym, jakby się wstydził niewczesnych zapachów, na dawne powracał miejsce.

I kłapnął Jadam wargą, niepokojąc muchy.

Pewnego dnia, oknąwszy się, Osman zastał przy sobie u złobu Zulejkę. Śliczna to była klaczka,

młodziutka, wesola, figlarna... Dopiero co ze stada zawitała w stajni.

Jak to się ona jemu przymilała, gdy kształtny lebek między szereble drabiny wsuwając i skubiąc siano już z jego przegrody, drażniła go, pobudzała do zabaw, umizgów. Śliczna kasztanka skokietowała dzielnego Osmana; umiłowal też sobie Zulejkę szczególnie i pełnym był zawsze dla niej łaskowości.

I tak mu już biegł rok za rokiem, spokojnie, bez troski, przy jednym żłobie, z Zulejką u boku. A wśród dni owych, jeden tylko, niezwykle jakiś, utkwil mu w pamięci.

W dniu tym poprowadzono go na plac obserny, na którym tu i owdzie widniały rowy i płoty. Plac był krągły, gęsto dokoła otoczony ludźmi, a śródkiem cztery jeszcze przechadzały się konie, jak ce lużem prowadzone.

Potem osiedlano go. Na siodło skoczył pan jego i skierował ku towarzyszem, zatrzymując w rzędzie z niemi. Nie podobało się to Osmanowi, wspiął się raz, drugi, ale wędzidło zmusiło pozostać na miejscu.

Nagle ktoś krzyknął: „ruszajcie” i sam nie wiedząc, kiedy się to stało, pędził po ubitym torze, a dwa konie miał za sobą, a jeden wyprzedził go znacznie, jeden zaś biegł przy nim.

Wtedy to krew w nim zagrała!.. Przywykły przodować, wszystkie ku pomocy zebrał siły i sadił przez płoty i rowy; gwał jak szalony, nie wiedząc gdzie... po co... czuł tylko, że mu koniecznie wypada być pierwszym.

Jakoż po chwili, ani przed sobą, ani przy sobie, nie miał już rywala!..

I wazał się dokoła hałas jakiś i slyszal wo

łanie: „brawo Osman”, „dzielny siwek”, „wiwat Osman”!

Zatrzymano go w biegu; pan z siodła zeskoczył, a podczas gdy go oprowadzano, by ochłodzi, bo zmęczył się bardzo, co chwila ktoś się przysuwał do niego i głosząc a pieszcząc, powtarzał: „dzielny Osman”, „brawo Osman”!

On zaś, jakkolwiek czemu nie pojmował, czuł jednak, że mu się coś bardzo udało! Jakieś zadowolenie i radość czuł w sobie. To też, gdy wieczorem powrócił do stajni, z jakąż to miną zarżał nad uchem Zulejce!

Alé gdzie jemu teraz marzyć o gonitwach!.. z czem mu się teraz pysnić przed Zulejką!..

I kłapnął Jadam wargą, niepokojąc muchy.

Odmienne były rojenia Jewy, zgola bowiem odmienne i losy jej były. Życie spędziła całe w domowym zaciszu. Ona i trzy jeszcze, jak ona kasztanki, wozily ongi panie. Lekkie to było życie!

Kilka porwanych uprząży; kilka połamanych dyszlów; parę dróg większych z popasami i noclegami w niewygodnych stajniach wajezdnych. Oto wybitniejsze chwile jej przeszłości.

Raz uprowadzali ją złodzieje, ale nigdy nie umiała zdać sobie z tego sprawy dokładnie. Wędrowała gdzieś nocą, a zmęczyła się bardzo, bo pędzono ją nękłtościwie. Dalej przypominała sobie przystanek w lesie i krzyki jakieś i bójkę. Wszystko zakończyło się powrotem do własnego żłobu.

Czemu ją tak nocą naglono do lasu, by nad rankiem do stajni powracać spokojnie? Nie wiedziała!.. Alé jej to utkwilo w pamięci.

Ulubionym jednak przedmiotem rozpamiętywania Jewy było sześciore żrebwią, którem dała życie. Dzie

= Z teatru i muzyki.

* W teatrze Letnim dzisiaj panna Bronisława Cennarowiczówna, śpiewaczka scen włoskich, rozpoczęła krótki cykl występów gościnnych rolą Małgosi w „Fauscie“ Gounoda.

* P. Myszyga występuje dzisiaj po raz ostatni przed wyjazdem na sześciotygodniowy urlop.

* Jutro w teatrze Letnim komedje „Uwięziona“ i „Sprzymierzeniecy“.

W tej ostatniej debiutować ma p. Sobiesław, artysta sceny krakowskiej.

* W teatrze Nowym dzisiaj komedja „Dwużeniec“, jutro operetka Offenbacha „Piękna Helena“.

* Panna Marczello Chraszczewska ukaże się po raz ostatni przed wyjazdem na sześciotygodniowy urlop w poniedziałek w „Księżnej Jerzowej“.

Nasza primadonna ndaje się do Szczawnicy.

* „Orfensz w piekle“ Offenbacha, wznowionym być ma w przyszłą sobotę w teatrze Nowym.

* Pani Zofja Brauninowa ukaże się po raz pierwszy we wtorek w „Normie“.

W temże przedstawieniu p. Kamiński odśpiewa partje Orovesa.

* W przyszłym tygodniu na scenie teatru Letniego debiutować będzie panna Noiret w „Dwóch światkach“ Feuilleta.

* P. Popławski w przyszłym tygodniu debiutować ma w „Robotnikach“.

* Debiut panny Rzewuskiej w teatrze Nowym odbędzie się w niedzielę w „Córce pani Angot“.

* P. Stanisław Koźmian, dyrektor teatru krakowskiego, przybywa do naszego miasta z początkiem przyszłego tygodnia.

= Z teatrzyków ogródkowych.

Wkrótce w teatrzyku „Belle-vue“ wystawiona będzie nowa komedja oryginalna p. Zygmunta Przybylskiego pt. „Wyprawy kąpielowe“.

Tytuł objaśnia o treści, a jak słychać, ma to być rzecz bardzo wesola.

Pierwsze przedstawienie tej komedji naznaczone zostało na czwartek w przyszłym tygodniu.

Teatrzyk „Nowy Świat“ zapowiada też na wtorek pierwsze przedstawienie oryginalnego obrazu ludowego ze śpiewami i tańcami pt. „Król dziadów“ napisanego przez p. Dorowskiego, z muzyką p. Adama Wrońskiego.

Tematu do „Króla dziadów“ dostarczyła autorowi powieść pisarza galicyjskiego Józefa Dzierzkowskiego, autora słynnego niegdyś utworu „Salon i ulica“, a którego dzieła mało w ogóle młodszemu pokoleniu są znane.

Obie dyrekcje wspomnianych teatrzyków dokładają starań, aby oryginalne te nowości dobrze zaprezentować.

= Album modeli.

Jeden z tutejszych fotodrukarzy pertraktuje z autorami modeli konkursowych na pomnik Mickiewicza w kwestji wydania albumu tychże prac rzeźbiarskich.

Album to niezadługo ma ukazać się w handlu...

je każdego z nich, do najdrobniejszych, przywodziła jej pamięć, szczegółów.

Ojcem wszystkich był Osman, a jakie to one były te żrebięta! Wesole, kształtne, pełne konceptów, a żywe... istne iskry wszystkiel!

Pierwszy konik „Pierwiosnek“, złoto-gniady, z gwiazdką na czole i białą nóżką przednią, lewą. Szalone stworzenie; wiecznie w płasach, w podskokach; ani wystarczyć mu mogła, biegając za nim, trwożna o pierworodnego, niespokojna, nawołując figlarza do siebie.

Drużyna z kolei, to śliczna „Huryska“, kasztanka bez odmiany, piękna jak malowanie. Burzliwą miała młodocę i mnóstwo okropnych wypadków. Dziś jeszcze przejmował Jewę dreszcz przerażenia na myśl o katastrofie, której ledwie że nie padło ofiarą swawolne żrebię.

Było to jakoś z wieczora w dzień święteczny; w zagrodzie obok stajni puszczono ją luzem, gdzie spokojnie skubała trawę, a Huryska, strzygąc uszami, w podskokach, co chwila wynajdywała sobie jakiś cel upragniony, do którego biegła jak opętana. Zawsze jednak w pół drogi zawracała nagle, odwagą własną zdziwiona, zmykając pod opiekę matki.

Trwało to już czas pewien, gdy wtem, podczas jednej z wypraw żrebięcia, z za węgla stajni, niby bomba wypada kot, za nim pies i nie zwracając z goła uwagi na przerażenie Huryski, pędzą w najlepszym wprost na nią. Żrebię w nogi; bezprzytomne strachem, rzuca się na płot, przesadza go i niknie nagle Zulejce z przed oczów. Wpadła do studni, która w tem właśnie miejscu po drugiej stronie płotu leżała.

Nie ma gromów nad gromy w serca bijące matki; bo nie ma kochania równego matczynej miłości. Biedna Zulejka! Wszystkie pióra świata tego,

= Wycieczka artystyczna.

Grono malarzy warszawskich wybiera się w podróż po kraju w celach robienia studjów.

Artysci przedewszystkiem zwiedzą kieleckie i kalisckie...

+ Wspomnienie pośmiertne.

Zmarły w dniu onegdajszym Jan Temler, jako jeden ze znanych w mieście postaci, zasługuje na kilka słów wspomnienia.

Urodzony w Toruniu w r. 1793-im, przybył ze starszym bratem swoim Gotfrydem, białokórniem, do kraju naszego i osiedlił się w Warszawie.

Pomyślna działalność na polu przemysłu, w krótkim czasie wyniosła go nad poziom, dając możność szerszego rozwinięcia interesu.

Temler wychował dzieci w przywiązaniu do ziemi, na której się urodził i uzdolnił na użytecznych obywateli.

Sam lubo czuł się zawsze Niemcem, do ostatniej chwili zachował dla przybranego kraju gorącą życzliwość.

Długą byłaby lista jego dobrych uczynków dla tutejszego społeczeństwa i dowodów życzliwości dla miasta, w którym tyle lat przebył.

= Ze sfer handlowych.

W tych dniach w mieście naszym powstało nowe biuro „realizacyjne“, mające za zadanie ściąganie wszelkich należności handlowych, jak również udzielanie informacji o firmach i kupcach.

Założycielem biura jest cudzoziemiec, który wprowadził uzyskać pozwolenie na prowadzenie „otwartego biura“, cyrkularz jednak wystosował do publiczności w języku niemieckim.

Biuro takie przy umiejętnem a sumiennem kierownictwie, może oddawać wielkie usługi naszemu kupiectwu.

= Szkoła wóźniców.

Słyszeliśmy, że ma być utworzona w Warszawie szkoła wóźniców, w której obok sztuki kierwania kołmi, wykładane będą początki weterynaryi.

Myśl założenia tej uczelni powziął jeden z członków stowarzyszenia opieki nad zwierzętami.

= Żegluga na Wiśle.

Z powodu obniżenia poziomu Wisły, przewoźnicy rozpoczęli żegluga na Saską Kępę.

Podróż ta wszakże połączona z pewnem niebezpieczeństwem niewielu znajduje zwolenników...

= Z wczorajszej aury.

W dniu wczorajszym o godzinie 7½ z wieczora podczas gdy na Marszałkowskiej padał deszcz rzęsy, na Krakowskim Przedmieściu nie spadła go ani jedna kropla.

Dopiero o godzinie 9 ej deszcz padał nad całym miastem.

= Lód.

Pomimo że gorące lato sprzyja wielkiemu zapotrzebowaniu lodu, zebrano go przecież w zimie tak dużo, iż sprzedawany jest obecnie po bardzo niskich cenach.

Zużycie lodu zwiększyłoby się jeszcze bardziej, gdyby ktoś pomysłowszy zechciał urządzić codzienną dostawę lodu w drobniejszych ilościach do mieszkań.

W chwili panowania upałów podzwrotnikowych lód, gdyby go łatwo można było nabywać w mniejszych ilościach, znalazłby w gospodarstwie domowem rozliczne zastosowanie i oddałby prawdziwą usługę.

= Lodownia... kieszonkowa.

Jeden z tutejszych blacharzy wykonał na zamówienie niewielką hermetycznie zamkniętą, o podwójnych ścianach szkatułkę dla przechowywania... lodu.

Skrzynka ta przewieszona przez ramię ma służyć do konserwowania lodu podczas wycieczek zamiejskich.

Jest to zabawka dla wygody osób pragnących się chłodzić podczas upału.

= Dogodność.

Lokatorzy jednego z większych domów przy ulicy Brackiej mają tę dogodność, iż do mieszkań ich dostawiają dwa razy dziennie, rano i wieczór, mleko świeże.

Podobne urządzenie dałoby się z łatwością zastosować w każdym domu.

Jest ono szczególnie korzystnem dla rodzin nie posiadających służby.

= Modne obuwie...

Do szczegółów mody należy obuwie zarówno męskie jak i kobiece z złotej, nieczernionej skóry...

Dla fabrykantów szuwaksu moda bynajmniej niepożądana...

= Z nad łoża rannego.

Stan zdrowia p. Herza od wczorajszego wieczora pozostał tenże sam.

Chwile przytomności powtarzają się ciągle od czasu do czasu i wówczas chory mówi z zupełną świadomością swojego położenia.

Z badania kierunku rany (na określenie której to czynności dziś rano użyliśmy niewłaściwego wyrażenia sondowanie) lekarze wnoszą, że operacja jest niezbędną i że tylko operacja przedstawia niejakie szanse ocalenia rannego.

Operacja ta ma być dokonana w dniu dzisiejszym.

= Szkodliwa lekkomyślność.

Publiczność warszawska miewa naganny zwyczaj porzucania na chodnikach pestek od wisienn...

W dniu wczorajszym zgrzybiały starzec, idąc ulicą Marszałkowską, przez rzuconą pestkę przewrócił się i zranił czoło...

Jeżeli już konieczne chce ktoś jadać owoce na ulicy, to należałoby rzucać pestki do ścieków...

Wszakże chodzi tu o bezpieczeństwo publiczne...

= Pojedynek na... piwo.

W dniu wczorajszym w pewnej restauracji zasiadło kilku mężczyzn...

czy są w stanie, w przybliżeniu bodaj, skreślić uczucia, które ją chwyciły, na widok zapadającej się w studnię Huryski.

Zrazu wszystka w niej krew zbiegła do serca, jakby zakrzepła nagle; chwilę serce tylko w niej żyło. Trwało to jednak ledwo mgnienie oka. „Ratunku“ — wołał każdy nerw biednej; „ratunku“ — każda krwi kropla tętniała. Wściekła łolęścią rzuciła się ku studni; tam, na dnie samem, Huryska aż po szyję zanurzona w wodzie, bijąc nogami o cembrowinę, daremnie wydostać się chciała, po każdym skoku zapadając głębiej.

Biedna matka... cóż ona tu pomódz mogła? Trzeba było ratunku zażądać od ludzi. Cwałem pusiła się na gumno, ale na gumnie nie było nikogo. Zawróciła w lipową aleję przed dwór wiedzącą i tak z rozwianą grzywą, krwią zasłoniła od bólu oczy, dziękując jakimś rzemieniem wypełniając powietrze, wpadła niby wicher na dziedziniec, a obiegwszy go wkoło, pędem wróciła do studni.

Na werendzie przed domem, gospodarz wraz z trzema, w odwiedziny przybyłymi sąsiadami, grał właśnie wista. Gdy spostrzegł wpadającą na dziedziniec Zulejkę, porwali się z miejsc, porzucając karty. Rozpacz zwierzęcia tak wyraźnie biła z niego, że rozumiano je odrazu.

— Coś się musiało przytrafić Hurysce, Zulejka wzywała pomocy—zawołał gospodarz. — Wszyscy pobiegli za kłaczą.

Zulejka tymczasem, rżąc ciągle, kręciła się wkoło studni, oglądając się to na nią, to na śpieszących z pomocą.

I wyratowano jej żrebię, które cudem bez szwanku dobyto ze studni.

Uszczęśliwiona matka pieściła je, liziała; dni parę jeszcze co chwila odwracając się za niem, rżała niespokojna, szarpiąc się na uździenicy za każdym kro-

kiem Huryski, w obawie, by znowu studni jakiej nie napotkała na drodze.

Oj! te dzieci, te dzieci!.. Ileż to trosk i starania łożycy trzeba matce, nim je odchowac zdoła... A wychowane nikna jej z przed oka, pędzone w świat na dół i niedolę życia... I gdzież nagroda za tyle kochania?...

I zabrano Jewie Huryską i... zapomnialy ona o niej, o niej ona!... Gdy dziecka zabrakło, zostaly się po niem wspomnienia i żyła niemi Zulejka, aż do pojawienia się „Zuzuli“, trzeciej z kolei, a po odchowaniu jej, czwartego „Macusia“.

Obydwa rosły szczęśliwie; obydwą kare z gwiazdkami na czolach, obydwą z białymi na nóżkach pińczoszkami. Kłopotu z niemi niewiele miała, czy, że chowały się zdrowo i bez wypadków, czy też nabrała doświadczenia, rozwagi i byle czem się nie przerażała. Dość, że wspomnienie tej pary nie budziło w Zulejce przykrych myśli, ale i najmniej było wyrażnem.

Matki przywiązują się szczególnie do dzieci, najbardziej wymagających starań i opieki. Im się trudniej chowały, im więcej gromadziło się wkoło nich trosk, czuwania, niepokoju, tem droższe, a pamięć o nich żywsza.

To też po Hurysce, ulubieńcem Zulejki był piąty „Ulan“. Długo chorował. Wątły zrazu i słabuchny, zdało się, nie wyżyje. Z czasem przecież wyrósł na dzielnego siwka; a podobny był, jak dwie krople wody do Osmana. Podobieństwo to może przyczyniło się w części do faworów i słabości, którą dla niego zawsze miała Zulejka.

Gagatek to był de facto, jak było niem de nomine ostatnie żrebię Jewy „Gagatekiem“ zwane; zwawy i ponoś ze wszystkich najkształtniejszy bułanek.

(Dokończenie nastąpi.)

Zdaniem tego organu, publiczność angielska nie zrozumiała przyczyn oględności Gladstone'a w stosunkach polityki międzynarodowej i widziała tylko w niej wyrzeczenie się kierunku, który za rządów Beaconsfielda pochlebiał miłości własnej Anglii. Dzisiejszy gabinet stara się powrócić do tradycji Beaconsfielda, a pierwszym na tej drodze krokiem byłoby zbliżenie z Niemcami. „Przyjaźń z Niemcami, mówi *Nowoje uremja*, możność poprawienia z pomocą tej przyjaźni interesów w Egipcie i w Azji środkowej, pomyślnie przeciwdziałanie teraźniejszej wschodniej i środkowo-azjatyckiej polityce Rosji, możność walczenia z takimże powodzeniem przeciw utrwaleniu się władztwa Francji w Indo-Chinach, oto obietnice, jakie konserwatyści robią swoim wyborcom, w razie jeżeli przy głosowaniu większość będzie za ministerjum Salisburyego. O planach wewnętrznej polityki dzisiejszego gabinetu zachowuje się dyskretnie milczenie, dlatego że na tym gruncie naturalnie zachowawcy nie mogą walczyć z Gladstonem. Jak rzeczywiście zapatrują się w Berlinie na taki sposób postępowania margrabiego Salisburyego i jego przyjaciół dotychczas się jeszcze nie wyjaśniło, ale ton berlińskich półurzędowych organów staje się coraz przychylniejszym dla angielskiego zachowawczego ministerjum. W artykułach tych gazet zdarzają się wprawdzie dość częste wzmianki o tem, że Anglija może zbliżyć się do Niemiec nie inaczej, jak zachowując przyjazne stosunki z Rosją. Czy można wierzyć w szczerłość podobnych zastrzeżeń? Czy nie stawia się ich dla uspienia nieufności, jaką koniecznie żywić musi rząd petersburski z powodu powrotu do władzy w Anglii znanych nieprzyjaciół? Prawdopodobnem wydaje się tylko to jedno, że do czasu zbliżających się wyborów do parlamentu angielskiego rząd berliński nie ostatecznie nie zadecduje i że do miesiąca listopada ministerjum Salisburyego nie wydobędzie od niego nie więcej prócz nieokreślonych i warunkowych obietnic. Z tego powodu powinien korzystać ten, komu utrwalenie się konserwatystów angielskich grozi mnóstwem nieprzyjemności i komplikacji.“

Korespondent paryski *Timesa*, pisze *Now. wr.*, opierając się na otrzymanych z Petersburga z wiarogodnego źródła informacjach utrzymuje, że rząd rosyjski, pomimo dokonanego w Anglii przewrotu, uważa układy w kwestji afgańskiej za ukończone w duchu pomyślnym dla obudwóch państw. Według słów korespondenta, w urzędowych sferach Petersburga nikt nigdy na serio nie wątpił o możliwości takiego rezultatu; nawet znakomita mowa Gladstone'a o kredycie na przygotowania wojenne nie wywarła w Petersburgu spodziewanego wrażenia, gdyż rząd rosyjski natychmiast zrozumiał istotne znaczenie tej mowy, mającej przedewszystkiem na celu uspokojenie opinii publicznej w Anglii. Między innemi p. Blowitz opowiada, że rosyjski minister spraw zagranicznych na uczynione sobie zapytanie dlaczego sobie życzy pokoju, dał następną charakterystyczną odpowiedź: „Księżca Gorczakowa okoliczności dlatego doprowadziły do wojny, że udawał jakoby jej sobie życzył, kiedy Rosja do wojny nie była przygotowana. Co się mnie tyczy, to zupełnie serdecznie jej sobie nie życzę, ale przecież przygotowujemy się do wojny.“

Gazeta serbska *Widelo* wystąpiła z artykułem, tłumaczącym dzisiejszy kierunek polityki rządu serbskiego i zmiany, jakie zaszły w jej sympatjach. Na artykuł ten odpowiadają *Peters. wied.* i między innemi wyrażają się w ten sposób: „Nietylko cała Rosja, ale również i cała Europa wie, co Rosja zrobiła dla niewdzięcznych swoich braci. W oczach Europy Rosja dokonała bezprzykładnego czynu bezinteresownego oswobodzenia, a teraz następuje nagroda za polityczne rycerstwo, nieprzyjęte i niezwykle w historii, i naukę tę możemy zachować dla przykładu przyszłych pokoleń. Belgradskiemu zaś półurzędowcowi możemy tylko powiedzieć, że daremnie usiłuje ukryć we mgle frazesów przyczynę owego przewrotu, który wywołał „nową politykę Serbji“, dlatego, że daleko lepiej usprawiedliwi się Serbja, jeżeli swoje odszczepieństwo będzie tłumaczyła błędami właściwemi naszemu niedbalstwu i odnoszącemi się do czasu daleko późniejszego niż fakta, tak skąpo zapieczętowane, krwią serbską. Nie ma co mówić o postępie i zapewnić, że „Serbja nie ścierni nieczyjzego mięszania się w swoje sprawy wewnętrzne“: w Wiedniu rozśmieją się z tych słów.“

Z ostatniej chwili.

W Trebitseh (w Czechach) wybuchły rozruchy robotnicze wskutek aresztowania przez policję anarchistów Chlumskiego i Horaka. Stało to się w poniedziałek. Wieczorem dnia tegoż o godzinie 8-ej zgromadziło się na placu Targowym około 2,000 robotników, którzy, podnosząc głośną wrzawę, poczeli za-

dać natarczywie wydania aresztowanych. Posterunek żandarmów, złożony z ośmiu tylko osób, wykonał, po bezowocnych wezwaniach do rozejścia się, atak bagnietami, wskutek czego 16-tu robotników poniosło rany. Około godziny 11-ej w nocy rozpedzono tłumy. W nocy nadeszło wojsko z Iglawy i rozpoczęły się aresztowania.

Kreuzzeitung zapewnia, że tym razem cesarz Wilhelm z powodu osłabienia nie uda się do Ischlu w odwiedziny do cesarza Franciszka Józefa, lecz ten ostatni przybędzie do Gasteinu.

Dnia 14-go b. m. cesarz Wilhelm opuścił Ems, udając się do Koblenacji, gdzie bawi cesarzowa Augusta.

P. Blowitz w *Times*'ie zapewniał przed kilkoma dniami, że ks. Bismark życzył sobie wojny pomiędzy Anglią i Rosją. *Nordd. allg. Ztg.* powiada, że nie wie nic o tem; to tylko wie, że ks. Bismark nie wierzył w wybuch wojny.

Święto republikańskie odbyło się onegdaj w Paryżu w wzorowym porządku. Na placu Rzeczypospolitej przed Brissonem defilował dziesięcioletni korpus batalionów szkolnych, wśród frenetycznych okrzyków ludu. Na polach elizejskich, w Vincennes i Wersalu odbyły się rewje. Manifestację polityczną urządzono pod statua Sztrasburga na placu Zgody, którą pokryto wieńcami. Z placu Rzeczypospolitej udał się olbrzymi pochód z 50-ciu sztandarami na czele ku statui. W pochodzie przyjmowano głośniei okrzykami zwłaszcza alzataczków, gimnastyków, uczniów szkoły politechnicznej, w tudeż ligę patrijotyczną z Pawłem Déroulédem na czele. U stóp posągu zawołał Déroulède: francuzi i francuzki! Tu (wskazując na wieńce zdobiące posąg) zawołajmy: „niech żyje Francja! niech żyje ojczyzna!“ O godzinie 4-ej odsłonięto w pobliżu Instytutu posąg Woltera. Przemawiał imieniem akademii Sardou, następnie Arsène Houssaye, Yves Guyot i inni; poczem lud przy odgłosach Marsyljanki i okrzykach „niech żyje Rzeczpospolita!“ defilował przed posągiem. Spokojności publicznej nie naruszono ani przez chwilę.

Konsystorz papieski zapowiedziano na dzień 27-y b. m.

Kwestja sądu rozjemczego w sprawie afgańskiej nie upadła, jak widać, skoro dnia 14-go b. m. w angielskiej izbie gmin podsekretarz stanu dla spraw zewnętrznych Bourke oświadczył, że „te punkta w spornej sprawie Pendzdehu, które ze strony Anglii przedłożone być mają rządowi rozjemczemu, jeszcze są przez rząd rozważane“.

Gdyby się sprawdziła wiadomość, że mahdi podąży ku stolicy sprawnego Egiptu, Siutowi, zbrojne zotknięcie się proroka sudańskiego z anglikami przyszłoby do skutku rychłej, niż można było oczekiwać. W Siut kończy się bowiem sieć kolei egipskich; anglicy stoją tam załoga i stawiliby niewątpliwie silny opór atakowi mahdiego.

Dnia 13-go b. m. w Hiszpanji zachorowało na cholera osób 1091, zmarło 474; z tej liczby przypada na Madryt osób 3, na Aranjuez 20, Alikante 47, Mureję 102, a na Walencję 176.

Telegram pomieszczony dziś zrana, a dotyczący ruchów militarynych ku Heratowi, podciągnięty został przez prostą pomyłkę pod rubrykę telegramów agencji północnej. Jestto telegram giełdowy i o ile się zdaje obliczony wprost na giełdowe spekulacje.

TELEGRAMY

„KURJERA WARSZAWSKIEGO“.

(Ajencja północna.)

Paryż 16-go lipca. — *Paris* donosi, że generał Courcy nalega na to, aby rząd powziął śpieszne postanowienie co do stanu rzeczy w Anamie, i żąda instrukcji, aby mógł niezwłocznie rozwinąć energiczną akcję.

Paryż 16-go lipca. — *Temps* zamieszcza list z Madagaskaru, który zaprzecza pogłosce, jakoby hołasowie blokowali Majundę, dodaje wszakże uwagę, iż do przeprowadzenia skutecznej akcji potrzebne są posiłki.

Z sali sądowej.

Zapowiedziana na dzień dzisiejszy sprawa Makowskiego, oskarżonego o rozbój na ulicy Leopoldyny, rozpoczęta została o godzinie 11 1/2.

Pomimo niestawienia dwóch ekspertów, lekarzy Kotelewskiego i Jasińskiego oraz świadka Matlakowskiego, sąd przystąpił do rozpoznania sprawy. Komplet sędzący stanowią: prezydujący towa-

rzysz prezesa Timanowski oraz członkowie Brewnern i Skrzetuski; oskarżenie popiera towarzyszy prokuratora Zandr, obronę z urzędu wnosi adw. przys. Dunin. Jako dowody rzeczowe złożono na stole przed sądem: topór, narzędzie zbrodni, dwa skradzione palta oraz zakrwawione ubranie córki Wojtalika Julji i Marji, jakie miały na sobie w dniu dokonania zbrodni przez Makowskiego.

Po odczytaniu aktu oskarżenia Makowski, zapytany czy przyznaje się do winy, odrzekł, że nietylko rozbój nie dokonał, ale nawet około 11-ej zrana w dniu 14-y listopada r. z. na ulicy Leopoldyny nie był; zrana bowiem wyszedł z domu około 9-ej na Grzybów, tam żyd jakiś posłał go z pakunkiem na stację kolei wiedeńskiej i na stacji oczekiwał Makowski pociągu do godziny 1-ej. O rozbój do-wiedział się później od ludzi.

Sąd przystąpił do badania świadków. W sali rozlega się łkanie dzieci Makowskiego, które przyszły się dowiedzieć o losie swego nie- szczęsnego ojca.

Aleksander J.

GIEŁDA

dnia 16-go lipca 1885-go roku.

Popłoch na giełdach zagranicznych, wywołany pogłoskami o nowych komplikacjach politycznych, odbił się i na naszej dosyć pokaźną zwyżką kursów walut obcych.

Szacowania poranne z Berlina nie były wyraźne ani jednolite, a były nawet depesze, które cyfry wskazać niechciały. Kupowano więc trochę chętniej i w ciągłym ku wyższemu postępie.

Za weksle długoterminowe na Berlin żądano 49.65, płacono zaś 49.55 i 49.57 1/2, różnica w porównaniu z dniem wczorajszym wynosi jednak 30 kop. na 100 markach. Krótkoterminowe z początku oddawano po 49.20, później podnosiły się po 5 kop. do 49.25, 49.30, 49.35 i tak dalej aż doszło do tego, że w samym końcu 49.50—to jest kurs żądany płacono.

Na pomniejsze miasta niemieckie żadnych nie robiono interesów.

Na Londyn 10.04 — t. j. o 5 1/2 kop. na 1 funcie wyżej żądano; płacono 10.00 1/2, później 10.01 aż do 10.02.

Na Paryż 40 rs. za 100 franków żądano; płacono w niewielkich ilościach 39.92 1/2, i to przy rozpoczęciu czynności giełdowych.

Na Wiedeń 80.80 płacono,—przy żądaniu 81.

Papiery prawie bez zmiany. Ruch niemi mały.

Listy likwidacyjne 89.75 i 89.35 — wedle wielkości odcinków, bez obrotu.

Pożyczka wschodnia 95.25, bez różnicy emisji, również bez obrotu.

Listy zastawne ziemskie serji I 98.25, II III i IV 97.25, V 94.35 w żądaniu. Za te ostatnie 94.15, 94.20 i aż 94.25 płacono.

Listy miejskie 95.50, 93.50, 92.50, 91.75.

Obligii 90.50 w żądaniu, płacone 90, rozumie się bez kuponu.

Listy łódzkie 89, 88, 87.

Akcje bez ruchu.

Godzina 12 1/2. Usposobienie dosyć mocne, a nawet bardzo mocne. Kursy końcowe chętnie płacono.

J. Wł.

ODPOWIEDZI REDAKCJI.

— *Jednemu z szukających biletu.* — Pisaliśmy o tem wiele razy i powtórzyliśmy przed kilkoma dniami. Na nadużycia kolektorów nie ma innego środka tylko zniesienie przepisu, że nabywca losów do klas dalszych winien zapłacić całą stawkę za klasy poprzednie. Stawka za klasy już przegrane powinna być zmniejszona w stosunku do ilości wygranych, które w tych klasach padną, a wtedy żaden kolektor nie będzie zatrzymywał losów w pierwszych klasach na własne ryzyko, bo będzie wiedział, że na tej grze, tak jak każdy prywatny nabywca losu, może przegrać.

— *Panu A. B. w Swoszowicach.* — Ogólny opis miejscowości kąpielowej nie wystareza, gdyż położenie i własności zdrojowisk są rzeczą znaną. Umieszczać możemy tylko relacje o życiu kąpielowem w bieżącym sezonie.

— *W.* — Wierszyska jeszcze umieścić nie możemy, ale do dalszej pracy zachęcamy szczerze.

WYKAZ DEPE SZ

otrzymanych przez warszawską centralną stację telegraficzną w dniu 15-y lipca roku 1885, a niedoreczonych adresatom z powodu niedokładnych adresów:

Porucznik Nilow, wlański pułk.—Kalmann Soldmann, Miła 10.—Stefan Danilewicz.—Stanisław Gawłowiec, Kulezyńska, Żelazna Brama.—Erlach.—Rabinowicz, hotel augustowski.—A. Widkiewicz.—M. Urison.—Henryk Uszyński, Wilcza 25.—Suiicki, Twarda 6.—Igóski, Przejazd 1.—W. Wysocki dla Kuzika, Grzybów 16.—Szmul Michajlower, hotel augustowski.—Podlasiak Nowolipki.

Administrator

1945

potrzebny jest do pierwszorzędnej restauracji. — Wiadomość w Browarze, Ceglana № 2.

Skład lub Piwnica

potrzebny zaraz do umieszczenia nafty w mieście lub na Pradze. — Wiadomość w Hotelu Paryzkim № 53, do 9 rano. 1944

Potrzebny jest LOKAL

blżej środka miasta, 2 pokoje i kuchnia. Oferty pod lit. N. S., do Biura Ogłoszeń pp. Rajzman i Frencler, Senatorska 18. 1617R

Młoda Osoba

obeznana ze sprzedażą, poszukuje miejsca w większym składzie; posiada język polski, niemiecki i francuski, oraz dobre świadectwa. Oferty uprasza nadsyłać do S. Pinczower, Mysłowice, Górny-Szląsk. 1612R

Młody Kupiec

podróżujący od kilku lat po całej Rosji w zastępstwie jednej z pierwszorzędnych firm Austrii i dokładnie obznajomiony ze stosunkami w Cesarstwie, życzy sobie otrzymać zastępstwo kilku z większych firm Królestwa, do zbytu towaru w Cesarstwie za prowizją. Pismienne oferty uprasza się pozostawić pod lit. A. B., w kantorze Kurjera Warsz. 1946

Szyb do okien

A. FREUND ulica Marjańska № 4, Telefon Nr 418. 1799

NOWO-OTWORZONA 1951

TANIA Kuchnia prywatna

Przejazd № 23, wprost wodociągu,

W zakładzie powyższym prowadzonym osobiście przez osobę, doskonale obeznaną z tym fachem, która ostatnio zarządzała przez lat 4 restauracją, przy handlu win pp. Sowińskiego i Szulca, dostać będzie można wszelkich jedzeń z najlepiej prowizji smacznie i zdrowo przyrządzonych po cenach następujących na śniadania: bigos, kiełbasa, cyndry, zrazy itd., po k. 10, buljoni i barszcz codziennie filiżanka k. 5, obiady od godz. 12—4 na na porcje: rosół lub zupa k. 6, sztuka mięsa 8, pieczeń z jarzyną 10, chleb 1 k., jarzyna osobno 5 k., befszyk, zrazy nelsonskie 25 k., wszelkie inne porcje 15 k., kawa biała 5 k., czarna 3, herbata 5 k., w niedziele i czwartki fiaki wyborne, zwyczajnie k. 7½, garnuszkowe k. 15. O osoby żujące stołować się prywatnie mogą, jadać obiady w osobnym lokalu, lub w oznaczonych godzinach, odesłane do domów. Obiady prywatne od 25—50 k. Piwa i wódek w zakładzie powyższym nie dostanie.

Nagrody rs. 25

temu, kto dostarczy talon z kuponami II pożyczki premijowej, seria 9183, № 30, skradzionej z mieszkania przed kilkoma dniami. Wielka 3.

Możyn.

1952

Prysznice pokojowe

wiszące i na drągach, poleca

Fabryka i Magazyn W. Anderszewskiego, ul. Marszałkowska № 143, 6-ty dom od Ogrodu Saskiego. 1615R

Za bezcen

wykonywam wszelkie roboty malarskie, od najprostszyszych do najwykwintniejszych, oraz tapetuję pokoje, po kop. 10 od rolki, za sumiennie wykonanie gwarantuję. 1953 E. Ratowski, Nowy-Swiat № 23.

APTEKA

na prowincji do sprzedania za 5,000 rs, warunki i cena korzystna dla kupującego, — wyłącza się pośrednictwo. — Porozumieć się można listownie lub osobiście pod adresem: Aptekarz w miasteczku Milejczyca, guberni Grodzieńskiej, powiatu Brzeskiego, przez Kleszczele, stację kolei Południowo-Zachodniej (Grajewskiej). 1607R

Leokadja Kosmowska

Utrzymująca Pensję Prywatną żeńską VI-klasową, przy ul. Miodowej Nr 1, zawiadamia osoby interesowane, że kurs nauk w zakładzie przez nią utrzymywanym, rozpoczęcie się z d. 1 Września 1885 r., a zapis uczenia od 16 Sierpnia, od godziny 10 do 3 po południu. 1949

Jest do wynajęcia zaraz przy ulicy Granicznej pod № 10, obok apteki

Sklep obszerny

o 2 wystawowych oknach, wraz z pokojem. Wiadomość na miejscu. 1609R

Skład lub Piwnica

potrzebny zaraz do umieszczenia oleju w mieście lub na Pradze. — Wiadomość w Hotelu Paryzkim № 53, do 9 rano. 1943

Fabryka Wyrobów Pończosznich Gustawa Haehle.

przy ulicy ŚWIĘTOKRZYŻKIEJ 11

Specjalna fabryka koszyk wiskarskich

Staniki trykotowe (Jersey), czarne, kolorowe, gładkie i bardzo ozdobne. Handlującym odstępnie się rabat. Ogromne zapasy gotowe. Obsługi zaś według miary wykonywana się w ciągu 24 godzin.

Ceny niskie lecz stałe.

Różne kamizelki, kaftaniki, pończochy, skarpetki trykotowe i t. p.

Gustaw Haehle.

1602R Świętokrzyszka № 11.

Z dniem 1-m (13) Czerwca roku bieżącego w gustownie nowourządzonym z całym komfortem, lokalu

w Hotelu Europejskim w Płocku,
OTWORZYLEM
RESTAURACJĘ

w której wydawane będą śniadania, obiady i kolacje, oprócz tego na porcje w każdej chwili. — Nadto przyjmuję zamówienia na większe zebrania w lokalu i na miasto, po cenach możliwie umiarkowanych.

Do dyspozycji gości są dwa gustownie urządzone z oddzielnymi wejściami gabinety. Działalność moja w fachu tym w Warszawie, jako zarządzającego kuchnią p. Bocqueta, przez lat kilkanaście, jako i w Płocku, przez krótki czas w Hotelu Warszawskim, ufam, że zjednała mi względy Szan. Publiczności. Dziś tem więcej starać się o takowe będę w stanie, bowiem cały lokal dla zakładu urządzony jest wedle najnowszych wymagań sztuki kulinarnej, elegancji i komfortu.

1838 Z uszanowaniem
Stanisława W.

Istniejący od r. 1845

Institut WÓD MINERALNYCH w Ogródzie Saskim,
D-ra Aleksandra M. Weinberga,

wydaje każdorazowo od rana do godziny 3-ej

Kąpiele mineralne lecznicze w wannach,

przygotowane ściśle według składu i na sposób zdrojowisk kąpielowych zagranicznych, silnie nasycone gazem, kwasem węglanym lub siarkowodorem; 1) w zakładzie kąpielowym tuż przy Instytucie, ulica Graniczna № 14; 2) w zakładzie kąpielowym S-rów Majewskiej, ulica Bednarska № 2. — W zakładzie kąpielowym „Antokol” na Pradze, tuż obok wału. — Sprzedaż biletów do powyższych kąpiel i przetworów dla przygotowania sobie tych kąpiel w domu, dokonywa się w Kantorze Instytutu, ulica Graniczna № 14. 1067R

MASZYNY DO SZYCIA.

Jedna z największych fabryk maszyn do szycia poszukuje za wysoką prowizją zdolnych Agentów, którzyby ewentualnie mogli utrzymywać maszyny na składzie, na rachunek własny. Ofer y pod lit. X. O., przyjmuje Redakcja „Lodzer Tageblatt” w Łodzi. 1016R

Zarząd Warszawskiej Gminy Starozakonnych.

W następstwie ogłoszenia swojego, z dnia 21-go Maja (2-go Czerwca) roku bieżącego, za Nr 2904, Zarząd Warszawskiej Gminy Starozakonnych, podaje do publicznej wiadomości, żeznaczony na dzień 8 (20) Lipca r. b., termin rozpoczęcia sprzedaży przez licytację niewykupionych w swoim czasie fantów, zastawionych na pewność pożyczek udzielonych przez Kasę Zarządu Gminy, odzwozony zostaje i że o nowym terminie rozpoczęcia sprzedaży w swoim czasie ogłoszonym będzie.

Za Prezesa M. Korngold.

Sekretarz J. L. Groszlik.

1614R

Nauka i wychowanie.

Nauczycielki, na stałe, z gotowem wyższymi patentami (polki i francuzki), oraz nauczyciel przyrodnik specjalista — wszysej, mogącej wyjechać na prowincję dla udzielania lekcji w wyższym naukowym zakładzie żeńskim, raczą się zgłosić do Hotelu Paryzkiego pod № 26, pomiędzy godz. 12-tą i 2-gą każdorazownie. Warunki dobre. 11482

Posada w Radomiu dla nauczyciela ze średnim wykształceniem, 450 rs. rocznie. Oferty w kantorze tegoż pisma, pod literami S. M. 11554

Przygotowanie do gimnazjum i pomieszczenie dla uczniów niższych klas. Jerolimowska № 26, mieszk. 14. Blizsze porozumienie po 10-m Sierpnia. 11089

Przy szkole prywatnej 4-klasowej w Suwałkach, wakacje posada nauczyciela matematyki godzin 12 i geografii godzin 6, łącznie godzin 18 tygodniowo. Koniecznym jest posiadanie prawa do wykładu tych przedmiotów. Oferty do dnia 13 (25) Lipca, przesyłać należy przełożonemu szkoły Fr. Misiąg ewiczwowi. 1552

Dyplom uznania na W. R. P. Nauka reżymu dla kobiet J. Swinarskiej, Marszałkowska 53—123. Zaczynają się kursa krawieczyny, strojów, krawatów, koronek, malarstwa na porcelanie, intrologatorstwa.

Młoda niemka, mogąca udzielać początków nauk klasycznych i muzyki, poszukuje miejsca. Wiadomość: Mokotowska 21, m. V.

Francuzka wykształcona, z doskonałą muzyką, do umieszczenia na czas wakacji. — Wiadomość: Krakowskie-Przedmieście № 19 nowy, mieszkania 8, pomiędzy r. 12 a 4.

Żona niemka poszukuje miejsca do dzieci na wyjazd. Wiadomość przy ulicy Grzybowskiej № 19, stróż wskazać. 11472

Student uniwersytetu poszukuje kondycji, na wieś lub w mieście. Żurawia № 19, mieszkania 36. 1578

Potrzebny jest na wieś nauczyciel filolog, dla przygotowania chłopca do klasy trzeciej tamże potrzebny jest francuz, nie mówiący po polsku, w wieku około lat 12, do towarzysza i wspólnie nauki. Wiadomość przy ulicy Marszałkowskiej № 148, w szkole, po godzinie 8-ej wieczorem. 11530

Potrzebny nauczyciel języka niemieckiego, zaraz. Adres swój proszę pozostawić w kantorze pod literami W. W. 11606

Potrzebny jest nauczyciel z patentem. Wiadomość: ulica Leszno № 53, mieszk. 9, rano od godziny 8 do 10-ej. 11595

Posady i prace.

Fabryka piór strusich, Świętojerska № 18, potrzebuje podręcznych i uczennic. 11454

Panny potrzebne są zaraz: jedna do upinania, druga do staników. Wiadomość u M. Ciszewskiej, ulica Przejazd № 2. 11457

Osoba młoda, inteligentna, posiadająca kilka koletnią praktykę przy chorobach, poszukuje podobnego zajęcia lub też zapiekiwałaby się osobą chorą jadającą do wód. Oferty proszę składać: kiosku, Podwal, pod lit. M. H.

Osoba w średnim wieku, b. obywatelka, znająca się gruntownie na gospodarstwie wiejskiem, oraz posiadająca języki i wyższą muzykę, poszukuje miejsca ochmistrzyni w zamożnym domu albo do towarzystwa. Ordynacka № 6, mieszkania № 8, od godz. 3-ej do 6 po południu. 11438

Kłepowa potrzebna inteligentna, kaucja 500 rubli gotówką. Gwarancja najpewniejsza, choć nie hypoteczna, pensja znaczna. — Wiadomość między 6—7 po południu, Nowy-Swiat 2, hr. Łacynski. 11525

Potrzebny kassjer na wyjazd, z pensją 40 rs. 40, kaucja wymagana rs. 300. Blizsza wiadomość: Praga, ulica Moskiewska № 251, mieszkania № 10, od godziny 3-ej po południu do 9-tej wieczór. 11541

Potrzebny jest butetowy z kaucją, Kremenczukii pułk. Bielany. 11526

Uczeń aptekarski z ukończoną praktyką, poszukuje kondycji lub zastępstwa w Warszawie lub na prowincji. Oferty składać do kantoru pod słowem „Uczeń.” 11473

Panny zdadne potrzebne zaraz do sukien. Rymarska № 5, Walkiewicz, stróż wskazać.

Potrzebny chłopiec, do składu wódek K. Schnajder, Róg Długiej i Białańskiej. 11503

Fabryka ram złożonych i robót kościelnych J. Borawskiego potrzebuje zdolnych pozłotników i stolarzy. Wiadomość na miejscu, Krakowskie-Przedmieście, wejście od Tróbackiej № 1a, 2-e piętro. 11551

Recer obeznany z robotami tabelarycznymi, znający język ruski, znajdzie zaraz stałe miejsce na prowincji. Stół, mieszkanie i 15 rs. pensji miesięcznie. Oferty składać w kantorze Kurjera pod lit. Z. Z. 11499

Potrzebny jest chłopiec do składu wódek. Wiadomość: Grzybowska № 28, w dystylni. 1566

Lekarz potrzebny do miejscowości, blisko Kolei żelaznej. Wiadomość: Leszno № 6, mieszkania 8. 1570

Panny uzdolnione do krawatów, nauki potrzebne zaraz. Nowy-Swiat № 19, parter, prawa oficyna. 11537

Panny kompletnie uzdolnione do upinania sukien, a także potrzebne do staników i spódnic. Leszno № 2. Horwart. 11470

Maszynistki zdadne do bielizny i panny do dziurek, potrzebne są zaraz za dobrem wynagrodzeniem. Ul. Szkolna № 2/4, m. 12.

